

HOGY A FORDÍTÓ az árnyéklétből kilépjen, nyilván jól jönne neki, hogy maga is esszét írjon, esetleg csak kisebb jegyzeteket, ötleteljen egyet, szóval, csak benne kell lennie a szövegben hozzá, én meg ezt mintegy öt éve csináltam. Akkoriban folyamatosan gondoltam is rá, hogy picit átírom, hozzáírok, beleírok, ráírok, ha ráérek, kiírok belőle, leírom, mi ért, miért ne, felülírom, ha kell, de alá nem, a kutya se veszi észre, gondoltam, de aztán a neveltetésem – hajh, azokban az években volt még ilyen – visszatartott, ugyanakkor állandóan arra gondoltam, miért nem baszol te a nevelésedre, és saját örömödre miért nem teszel oda, biggyesztesz mintegy, valamit, ami akár benne is lehetne, ám mégis – akárha az ún. idegen test – mégis a testből nőne ki, mert nem lehetne máshol és máshogyan, és máskor se lehetne, csak akkor lehetett volna, amikor az ember úgy benne van a könyvben, mintha a sajátjában lenne, és úgy nézi a szöveg erejét és gyengéit, mint a sajátját, és épp ilyenkor gondoltam, hogy na most kéne valami jobb „átvezetést” találni, ő se bánná, ő is érzi, érezte, nyilván, hogy a szöveg itt elakadt, és nem is a szöveg akadt el olyankor, hanem csak a zenei benne, és azt a zeneit, mondjuk, zenetanulmányaim okán – de persze az ő zenetanulmányai a Mozartheumban sokkal komolyabb zenei tanulmányok voltak, csak hát a saját szöveg kötelez, a másé rágerjeszt – valahogyan megoldottam-toldottam volna, esetleg, mert annyira ott voltam akkor, mint egy Brucknerben, ahonnan nem tudsz kiszállni például, mert annyira elképeszt, és folytatni is tudnád, gondolod, holott egyetlen Bruckner – még a befejezetlen sem – folytatható, és egyetlen Bernhardhoz sem lehet hozzáírni egyetlen szót sem.

HAJÓS GABRIELLA

THOMAS BERNHARD

Kioltás

A beszentelés az előírások szerint nem a kápolnában, hanem a faluban, a templomban történik. A püspökök eleinte Rómáról beszélgettek, azután Wolfseggről, miután kifejezetten felém fordultak, s Spadolini egyik legjobb római barátjaként mutatott be nekik, *legkedvesebb római barátom*, mondta. Évtizedek óta a ház barátja, gyakran vendégeskedett itt, s Wolfsegg mindig lenyűgözte, ez az *ínséges táj*, ez az *ínséges épület*, ez az *ínséges életstílus*, mondta. A püspökök nem győzték nézni és hallgatni, ruházata olyan elegáns volt, amelyet eddig nyilvánvalóan sohasem láttak. Az én szerepem a megrendült szerepe volt, amelyet a lehető legelőnyösebbnek tartottam. Szinte meg se kellett szólalnom, egyedül arra kellett ügyelnem, hogy a fejemet lehetőleg akkor szegjem le, ha figyelnek, ami nem jelenti azt, hogy az egész teljességgel hidegen hagyott volna, de nem éreztem tény-